

ESQUERRA SOCIALISTA ES QUEDA FORA DE L'EXECUTIVA DEL PSPV

Lerma, l'amo

Joan Lerma, secretari general dels socialistes valencians, continua sent amo i senyor del PSPV-PSOE. El V Congrés que el seu partit ha celebrat a València durant els dies 3, 4 i 5 de juny ha demostrat que, ara per ara, l'únic líder que hi ha a l'organització és ell i que, a més, no admet crítiques.

A. Robles

«El projecte de la majoria», lema amb el qual s'inicià el V Congrés dels socialistes valencians, a la capital del país el passat dia 3, ha resultat ser «el projecte de Lerma». Si abans que començara, aquesta idea era evident, després del discurs que dirigí als 337 delegats que havien acudit al congrés la vesprada de divendres, contestant les crítiques efectuades a la memòria de gestió que havia presentat, ningú tenia ja dubtes que l'únic guanyador del congrés seria ell.

Les poques crítiques que al llarg de tota la jornada s'escoltaren a l'informe de gestió vingueren de part de Vicent Tarazona, alcalde de l'Elia, Vicent Garcés, diputat al parlament i principal representant al País Valencià del corrent Esquerra Socialista, i dels delegats Joaquim Molla i Enric Sapena.

Molla criticà la falta de debat intern que pateix el partit i Tarazona, amb una frase que provocà forts aplaudiments a la sala s'atreví a dir «és necessari que l'administració socialista siga veritablement socialista» i continuà: «Hem anat guanyant eleccions perquè ens hem presentat amb unes sigles màgiques que han servit per a recollir el treball desenrotllat pels que ens han precedit, però, ara que hem començat a perdre enfrontaments electorals, ¿a qui hem de demanar explicacions dels nostres fracassos?».

El retrat de Pablo Iglesias, penjat a l'esquerra del Palau de la Música, seu del congrés, semblà que, per moments, es movia.

Garcés defensa la utopia

Després de les intervencions de Molla i Sapena, l'ambient tardà temps a calfar-se de nou, però la pujada a l'estrada de Vicent Tarazona acabà per

aconseguir-ho. Tarazona començà molt fort. «Al PSOE conviuen dos tipus de llenguatge —digué—. Un ens tracta de convèncer que fa falta la crítica i el debat intern, un altre, que ningú ho diu però que tots coneixen, es resumeix en la frase «el que es moga no ix en la foto».

L'alcalde de València, que durant els dies en què se celebrà el congrés va fer de president, confirmà una vegada més que és un dels polítics més populars en el seu partit i el més ocurrent a l'hora

Joan Lerma, indestructible.

de deixar caure comentaris. Arribà a dir, davant l'ardor del delegat, «company Tarazona, ves abreujant perquè hi ha tan poques intervencions en contra de la memòria que la taula pot ser tolerant, però no tant». S'escoltaren rialles a la sala a causa del doble sentit de la frase i Tarazona acabà el seu discurs amb forts aplaudiments.

Quan Vicent Garcés prengué la paraula, es va fer el silenci. Sense recórrer a un parlament personal i citant pràcticament al llarg de tota la seua in-

cís moment en què es va alçar de la cadira, s'intuí que alguna cosa estava a punt de passar. Arribà al micròfon i, amb veu retronant, i a punt de trencar-se en moltes ocasions, carregà sense pietat contra les poques veus discordants que fins aquell moment s'havien escoltat a la sala.

A Tarazona el posà verd per haver deixat entreveure que el procés de transferències de l'Insalud a la Generalitat s'havia efectuat en condicions poc avantatjoses i a Garcés, amb ànim

ció de la política valenciana, l'organització interna del partit i el paper que aquest ha de desenrotllar en la societat.

Leandro Picher, que pujà a la tribuna per explicar el contingut de la comissió en què estava integrat —organització interna—, digué que un dels primers objectius del V Congrés del PSPV serà aconseguir comarques orgàniques de 1.000 afiliats. Això suposa per al partit una nova organització comarcal en la qual es reduirà el nombre de comarques de les 36 actuals a 24. Un dels principals punts que estudià també aquesta comissió apostava per augmentar de 17 a 21 el nombre de membres que havien d'integrar l'executiva nacional del PSPV a nivell de país.

De la comissió que analitzà la situació actual de la política valenciana, els acords més remarcables fan referència a la posició política que han de prendre els socialistes en totes les administracions on governen. Com a norma general, la comissió es decantà per la defensa del projecte polític socialista, que es considera socialment majoritari, i per l'establiment de pactes puntuals en aquelles institucions on estiguen en majoria relativa.

Ramón Rubial, al final de la seua intervenció.

El «ministre» Cebrià Ciscar

L'anècdota del dia fou l'arribada d'un teletip de l'agència Efe on es parlava de Cebrià Ciscar com a possible successor del ministre d'Educació José María Maravall. Tots volien confirmar la notícia i fins i tot el mateix Antoni García Miralles es personà a la sala de premsa a la recerca de més informació. Malauradament, els periodistes allí presents sabien tan poc del tema com el mateix Ciscar. Al conseller d'Educació, la notícia li va fer molta gràcia.

Diumenge dia 5, últim dia de congrés, els delegats es dedicaren a passejar pel Palau de la Música, esperant els resultats de les votacions que havien d'elegir els membres del Comitè Nacional, Comitè Federal i Comissió Executiva Nacional. La calor dins del palau, que no deixà de sentir-se ni per un moment durant tot el congrés, impel·lia els delegats una i altra vegada fins al bar o fins a la part alta de l'edifici on l'aire condicionat rebaixava uns graus la temperatura ambiental. Eren les dues de la vesprada i molta gent començà a impacientar-se. En previsió que el congrés acabaria sobre el migdia, molts d'ells havien encarregat paelles als restaurants de la platja per posar-hi el punt final. Ningú ho deia, però més d'un es veia menjant-se un arròs pas-

tervenció cites textuales de Felipe González i Nicolás Redondo, Garcés aconseguí arribar al públic i convèncer. «Avui —manifestà el representant d'Esquerra Socialista— he sentit crítiques al nostre partit mai escoltades per mi des de fa anys i jo em demane, companys i companyes, per què aquestes crítiques no s'han dit al comitè nacional». «Els socialistes sempre hem dit que el que avui és impossible demà pot deixar de ser-ho i, si algun dia deixem de pensar així, és perquè ens hem convertit en cadàvers».

Recurrent a Ludolfo Paramio, Garcés continuà enllaçant la seua intervenció tot advertint del perill de desideologització que corre el partit i apostant per una renovació de l'executiva ixent.

«Company Garcés, *repòrtate*» li advertí Pérez Casado.

I Lerma desféu Garcés

Joan Lerma, que durant els torns de paraules dels delegats semblava absent i es limitava de tant en tant a prendre alguna nota sobre el que deien, es decidí finalment a respondre a les crítiques que s'havien efectuat. Des del pre-

evident de desfer-li qualsevol estratègia capaç de donar-li algun representant a l'executiva nacional, el destrossà. «El company Garcés —assegurà— no té l'exclusiva de plantejar debats ideològics en aquest congrés, encara menys quan jo mateix els he proposat en moltes ocasions al si dels nostres òrgans de gestió».

El discurs de Lerma, que es mantingué sempre en el mateix to, s'encarregà de deixar ben clar que, de moment, el que mana al partit és ell i que mentre això siga així no hi ha lloc per a les discrepàncies. Minuts després de la seua allocució, es votava l'informe de gestió, que fou aprovat, ¿com no?, per aclaparadora majoria, amb més del 95 per cent dels vots a favor. Els vots d'Esquerra Socialista, que propugnava l'abstenció, no arribaren ni al 4 per cent. El congrés, per si algú ho dubtava encara, estava decidit.

El segon dia, els delegats discutiren i aprovaren els dictàmens de les cinc comissions d'estudi que havien estat formades. Entre els temes de discussió i debat figuraven la política econòmica que ha de seguir el partit, la situa-

Tres i no res

Les caigudes de Rivas i Guardiola no han fet possible que Esquerra Socialista tornara a l'executiva. Les Tres Gràcies continuen i ací no ha passat res.

Manuel Munoz

Tres i no res. N'eren tres i ho són encara. Són tres i no ha passat res, o quasi. Els diuen (encara) les Tres Gràcies. Joan Lerma, que era i és president de la Generalitat i secretari general del Partit Socialista del País Valencià (PSPV-PSOE); Antoni Garcia Miralles, president de les Corts valencianes i del partit; Cebrià Ciscar, conseller de Cultura, Educació i Ciència de la Generalitat i vice-secretari general del PSPV.

Han fet un congrés i han lluitat moltíssim, fins i tot entre ells mateixos, per arribar a ser exactament el que eren abans, cosa no gaire fàcil en els temps que corren. Han fet un congrés, el V Congrés del PSPV, al Palau de la Música de València, on, amb votacions favorables al voltant del 96 per cent, el més destacat ha estat el silenci. Els silencis també són música.

Tres i no res. Han guanyat un congrés que estava fet perquè el guanyaren. No és això la novetat. La notícia ha estat protagonitzada pels que l'han perdut, que també n'hi ha, encara que

sigua difícil de creure. Aquests són més de tres, però podríem triar-ne tres que tenen una especial significació.

El Marsellès

Manolo Rivas ha hagut de deixar la secretaria d'Administració i Finances després de quasi deu anys de treball especialitzat en aquesta tasca boirosa i difícil. La vida, de tant en tant, dona sorpreses, però no es pot dir que en aquest cas la caiguda de Rivas —que no sols ha perdut la secretaria d'Administració i Finances, sinó la qualitat de membre de l'executiva— haja estat pròpiament una sorpresa.

El divendres que va començar el congrés l'aire feia olor a mort i el mort era Manolo Rivas. La seua cara no expressava precisament optimisme i confiança en el futur. A més li van caure sorollosament a terra les monedes que duïa a la butxaca i els seus companys d'executiva van riure sense circumspicció.

Manolo Rivas havia fet venir a València el venerable Ramón Rubial, una bandera i un testimoni de la llarga història del partit. Del partit de debò, és

Ciscar, només dos a l'executiva.

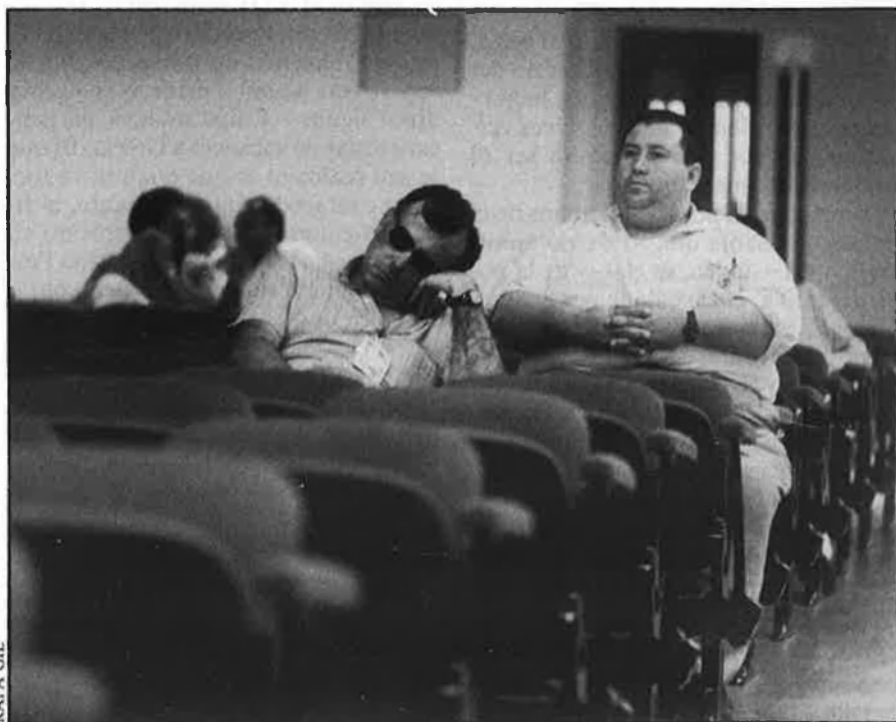
tós a les quatre de la vesprada, cosa que, d'altra banda, passà.

I Lerma va vèncer

Els resultats arribaren finalment i a les llistes presentades per elegir els membres del Comitè Nacional i Federal del PSPV, ciscaristes, lermistes, mirallistes i els adscrits a Esquerra Socialista es trobaren tots representats. La llista més important, la que integrava els noms de la Comissió Executiva Nacional, per primera vegada amb 21 membres, dibuixava un mapa un tant diferent. Esquerra Socialista no aconseguia cap representant, Lerma s'emportava la part més sucosa del pastís, 11 membres, Ciscar tan sols n'aconseguia dos, els blasquistes es veien representats pel conseller Rafael Blasco i els mirallistes acabaven amb sis homes.

Entre els canvis més significatius de l'executiva hi ha la substitució de Manuel Rivas per Antonio Castro a la secretaria d'Administració i Finances i la de Josep Maria Garés per Àngel Luna a la d'Assumptes Econòmics, Socials i Sindicals.

Una nova secretaria, la de Formació, apareix per primera volta. La dirigirà Salvador Almenar, home pròxim a Ciscar i actual director general d'Universitats. Entre les incorporacions més importants hi ha també la d'Emili Soler, que ocuparà la secretaria de Cultura i Educació i la de quatre noves dones: Josepa Frau, Immaculada Mira, Maria Teresa Sempere i Ofèlia Soler, com a secretaris executius, en compliment de la quota del 25 per cent. □

El congrés ha aportat poques novetats. Ací no ha passat res.